
SEBASTIAN
FITZEK
SOUSED
PSYCHOTHRILLER

TATRAN

SEBASTIAN

FITZEK

SOUSED

TATRAN

Z německého originálu Sebastian Fitzek: Der Nachbar,
vydaného nakladatelstvím Droemer Verlag Ein Unternehmen
der Droemerschen Verlagsanstalt Th. Knaur GmbH & Co. KG,
Mnichov 2025,
přeložila Michaela Škultéty.
Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roce 2026, se sídlem Klariská 16,
815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vydáno jako 5695. publikace.
Vydání I.
Knižní vazbu podle originálu zpracoval Peter Zentko.
Odpovědná redaktorka Helena Škodová
Korektorka Jana Jůzlová
Technický redaktor Peter Zentko
Sazba Dominik Zentko
Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.nakladatelstvitatran.cz
:: knihy pro **hodnotnější** život
info@nakladatelstvitatran.cz

Kniha byla smluvně dohodnuta s agenturou AVA International GmbH,
Německo (www.avainternational.de).

All rights reserved.

Copyright © 2025 by Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG
Translation © Michaela Škultéty 2026
Czech edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1980-8

Pro Lindu, ženu, kterou bych měl
kdykoli rád za sousedku

Dlít v klidu nemůže i nejtišší,
když zlému nevhod je to sousedu.

Friedrich Schiller

PROLOG

Ve většině thrillerů, které v posledních letech četl, bylo špatné počasí. Sněžilo, zuřily vichřice, hřmělo a blesky dosahovaly biblických rozměrů. Jako by se sama příroda stala spolupachatelkou všech těch násilníků, sériových vrahů a psychopatů. A když náhodou vysvitlo slunce, žhnulo tak, až člověku spalovalo kůži z kostí. Podle jeho zkušenosti se přitom nejhorší zločiny odehrávaly za zářivě modré oblohy a při příjemných teplotách. Ve dnech, jako byl ten dnešní.

Bylo 7.20. Poté co nováček, jehož nikdy předtím neviděl, zkontroloval, zda jsou všichni vězni naživu, nasnídal se v jídelně. Pak si ho zavolal Armin, vedoucí směny pro tento týden.

Arminova kancelář se nacházela na stejném podlaží jako cely a nebyla o mnoho útulnější než ta, kterou už téměř rok sdílel s notorickým žhářem.

„Tak co, už se balíš?" přivítal ho Armin přátelsky. Zuby měl stejně křivé jako úsměv. V tváři pětapadesátiletého dozorce se dalo číst jako v otevřené knize. Když se Armin zlobil, padaly mu tváře připomínající psa boxera až na dvojitou bradu. Když měl dobrou náladu jako teď, rozevřel oči tak široce, že mu zmizela těžká víčka. Kalhoty od uniformy si pravidelně vytahoval až nad pupek, což mu vyneslo přezdívku Obelix, přestože nebyl ani zdaleka tak tlustý jako ona komiksová postava.

Ovšem ani já nejsem žádný génius a říkají mi Einstein jen proto, že mám vysokou školu.

Armin ho vyzval, aby se posadil ke stolu, za který byste na bleším trhu museli ještě připlatit, aby si ho někdo odvezl. Poškrábaný, odřený, s deskou v barvě dětského průjmu. Zato

nezničitelný, takže Obelix půjde zaručeně do důchodu dřív než tahle obluda.

„Čím jsem si zasloužil tu čest?“ Einstein vzhlédl k zamřížovanému hornímu oknu, jímž do strohé kanceláře pronikaly teplé paprsky podzimního slunce. Stíny mříží vytvářely na stěně po jeho pravici kříž. S trochou fantazie si člověk mohl připadat spíš jako v kostele než v kanceláři dozorčí služby frankfurtské věznice.

„Nebudeš tomu věřit, ale přišel ti dopis!“ Armin zavrtěl hlavou, jako by mu právě oznámil, že vyhrál dva miliony v loterii.

„Vážně?“ To bylo skutečně neobvyklé. Poslední dopis mu přišel tak dávno, že si ho už ani nedokázal vybavit. Nebyl zrovna typ, který by dostával dopisy od obdivovatelek, přestože ho média svého času označovala za „šílence se smyslným pohledem“.

Existovali zločinci, kteří zničili mnohem víc lidských životů ještě mnohem brutálněji než on, a přesto dostávali milostné dopisy od žen trpících jakýmsi telepatickým stockholmským syndromem. Přestože monstra, jimž psaly, nikdy osobně nepoznaly, přitahovalo je to k nim. Většina z nich zastávala názor, naléhavě vyžadující terapii, že chlap, který svou ženu svázal ostnatým drátem a pak v opilosti zapomněl, kde přesně na zahradě ji zaživa zakopal se zahradní hadicí v průdušnici, se díky lásce, jíž se mu v dětství nikdy nedostalo, může uzdravit. Tak hodně štěstí.

Armin vstal od stolu a s dopisem v ruce k němu přistoupil. „Řeknu ti to na rovinu, Einsteine. Když tě sem přivezli, nedával jsem ti ani dva týdny. A abych byl úplně upřímnej, dokonce jsem si přál, aby tě ubodali ve sprše ještě dřív.“

Einstein přikývl. Teď už si to myslel také. Dvanáct let. Zoufale málo za to, co udělal.

„Ale podívej se na sebe. Za týden jdeš ven!“

„V pondělí touhle dobou,“ potvrdil. Po pouhých jedenácti letech. Za dobré chování mu odpustili celých dvanáct měsíců.

„Jak se cítíš?“

Dobrá otázka.

Vždycky si myslel, že sem nepatří. Měli ho zavřít na forenzní psychiatrii, ne do běžného vězení. Do zařízení s nejvyšší ostrahou. Na to, že na terapii chodil jen občas, to ale dopadlo docela dobře. Samozřejmě nebyl vyléčený, to nebylo možné. Ale jeho stav byl pod kontrolou. Opatrně vedená reintegrace fungovala; vnější svět mu sice připadal cizí, což bylo logické, ale při kontrolovaných vycházkách už si nepřipadal jako mimozemšťan. A hlavně: litoval toho. Všeho. Hnusilo se mu, co jim udělal. Těm rodinám. Především své vlastní.

Úplně nejdůležitější však bylo, že se hnusil sám sobě.

„Mám strach," přiznal.

Armin přikývl. „Cokoli jiného by bylo divný. Ale zvládneš to. Dodržuj podmínky, pokračuj v terapii, nezapomínej brát prášky! A drž se dál od miminek v kočárcích."

Einstein přikývl. Dlouho si myslel, že je beznadějně ztracený. Čím víc se však blížil den jeho propuštění, tím optimističtěji hleděl do budoucnosti. Bude žít sám. O samotě. Někde na venkově, daleko od lidí, kterým by mohl ublížit. Třeba v zahradní chatce. Nebo na hausbótu. Někde, kde nebude mít sousedy, zato malou zahrádku, kde si vypěstuje, co bude potřebovat. Jen on a jeho knihy až do konce života. To byl jeho plán. Připadal mu správný. Naplňoval ho čímsi, co už se možná blížilo radosti ze života.

„Tak se do toho dáme."

Dopisy pro vězně se otevíraly za přítomnosti příslušníka vězeňské služby, který je adresátovi předal teprve poté, co je zkontroloval. Kontrola dopisu bez uvedeného odesílatele netrvala ani dvě vteřiny. Armin roztrhl obálku, letmo nahlédl dovnitř a podal mu list papíru.

„Hm," řekl.

Bylo na něm jediné slovo.

Einsteinovi se rozšířily zorničky. Kdyby zrovna ležel u doktorky Paulsenové s měřičem tepu na prstu, displej by teď svítil temnou červení.

„Mně je do toho samozřejmě houby, ale co to znamená?“ zeptal se Armin.

Einstein se přinutil k úsměvu. „To je takový interní vtípek.“ S těmito slovy list papíru přeložil.

O tři hodiny později byl za účelem poledního klidu znovu zamčený v cele. Jeho spoluvězeň nezaplatil dluh za cigarety a ležel na ošetřovně s natrženou slezinou. Einstein se tedy nemusel obávat, že mu někdo bude koukat přes rameno, když dopis znovu otevřel.

Nahgibur

Modrá propiska na sněhobílém listu formátu A5. Četl to jediné slovo. Přejížděl po něm bříškem prstu. Znovu a znovu.

Nakonec podržel vzkaz proti světlu stropní lampy. Obyčejný kancelářský papír. Střední tloušťka. Asi pětašedesát mikrometrů. Ideální. Lepší byl už jen ten, který se dříve navíjel do nekonečných pásů pro jehličkové tiskárny.

Einstein si povzdechl. Několikrát list přeložil a natočil ho.

Pak si papírem přeřezal tepny na zápěstích.

1. KAPITOLA

SARAH

„… je psychopat navzdory rozsáhlému pátrání frankfurtské policie od posledního útoku kyselinou na malé dítě stále na útěku.“

Ani ne čtvrt hodiny předtím, než měl zvučný hlas rozhlasového moderátora vrhnout do přítmí lesní chaty první stín předtuchy, políbila Sarah Calauová svou ospalou dcerku na tvář.

„Povíš mi ještě pohádku, mami?“

Ruby celou cestu prospala a probudila se teprve, když zastavili na příjezdové cestě a Ralph vypnul motor. Hlas měla dosud rozespalý a její tříleté tělíčko příjemně hřálo, zatímco ji Sarah vyndávala z autosedačky a nesla do chaty. Byla zabalená v tátově oblíbené bundě, černém bomberu s bílými rukávy z umělé kůže.

„Ale musí to být pohádka, kterou sis sama vymyslela, mami,“ usmála se Ruby svým typickým něžným úsměvem.

Samozřejmě. Jak jinak, zlatíčko.

Sarah si v duchu povzdechla.

Přestože milovala chvíle, kdy se k ní její „miminko“ tisklo a ještě před koncem improvizované pohádky jí usnulo v náručí, dnes vroucně doufala, že se tomu výjimečně vyhne.

Jednak byla po celém týdnu úplně vyčerpaná. Především se však nedokázala soustředit téměř na nic jiného než na rozhovor s Ralphem, při němž si měli všechno vyříkat. Jak má teď spatra vymyslet aspoň trochu smysluplnou pohádku?

Ohlédla se přes rameno na manžela, který právě vykládal z kufru rodinného kombíku tašky na víkend.

Tuší to?

Celou cestu sem byli oba nezvykle zamlklí.

Určitě něco tuší! Sotva mohl čekat, že po tom, co se stalo, bude všechno jak dřív.

„Prosím, mami. Jen krátkou pohádku!"

„Samozřejmě, zlatíčko," slíbila Sarah a nějakým zázrakem Ruby neupustila, když odemykala dřevěné dveře chaty.

Uvnitř ji jako vždycky přivítala prašná, dřevitá vůně, mnohem prostší než vytříbený interiérový parfém v advokátní kanceláři ve frankfurtském Westendu, kde pracovala jako trestní obhájkyně. Přesto ji měla mnohem raději.

Ruby už znovu klimbala. Sarah ji položila na polstrovanou lavici v jídelním koutě a vyhlédla oknem ven.

Srub stál na okraji svahu, který se pozvolna skláněl ke břehu jezera Edersee, takže se z terasy otevíral nádherný výhled na přístaviště a širokou vodní hladinu.

Nikde jinde nepřipadala Sarah atmosféra tak poklidná jako tady, kde s rodinou trávila svůj skrovný volný čas.

Za normálních okolností.

Jenže okolnosti nebyly normální. Ani trochu.

V lesní chatě u jezera se odjakživa cítila v bezpečí, daleko od „té žumpy", jak její muž přezdíval Frankfurtu. Ochotně kvůli tomu absolvovala dvouhodinovou cestu z centra až do Waldecku. Už ve chvíli, kdy odbočili z hlavní silnice na nezpevněnou lesní cestu, se jí zpravidla zlepšila nálada. Většinou se převlékla ještě v autě. I dnes si na posledních kilometrech svlékla „uniformu kompetentní advokátky": světlý kostýmek vyměnila za šortky a tričko, rozpustila si culík a rozcuchala přísnou pěšinku uprostřed, aby jí po vystoupení z auta mohly hnědé kudrny volně poletovat kolem obličeje. Jenže navzdory všem známým rituálům se dnes ten obvyklý pocit, že je konečně doma, ne a ne dostavit.

Třeba přijde, až se s Ruby ponořím do říše fantazie.

„Vyprávěla jsem ti už někdy o obrovi, který se zamiloval do myšky?"

Ruby ospale zavrtěla rozcuchanou hlavičkou.

„Všichni se obra báli, protože byl tak veliký. Neměl žádné kamarády a ze všeho nejvíc si přál být malý. Nejlépe maličký jako myška," začala Sarah. „Jednoho dne šel kolem domu, který byl vyšší než ten nejvyšší strom, jaký znáš. A úplně nahoře na střeše seděla v okapu myška a nemohla se dostat dolů. Obr se do ní okamžitě zamiloval, jenže myška z něj měla veliký strach a zapískala na něj tenkým myším hláskem: ‚Prosím, nech mě být! Jdi pryč!' Přitom na ni obr chtěl být jen hodný."

„Chudák obr," zívla Ruby. Sarah ji pohladila po čele a naznačila Ralphovi, že má při nošení zavazadel dovnitř dělat o něco menší rámus.

„Obr dlouho přemýšlel, co by mohl myšce darovat, aby si získal její srdce," pokračovala ve vyprávění, aniž tušila, kam ji příběh zavede. „Květiny! napadlo ho. Daruju jí květiny." Sarah vyprávěla, jak se obr vydal do lesa natrhat velkou kytici. „Když se ale s květinami vrátil k myšce na střechu, vypískla ještě vyděšeněji než při jejich prvním setkání. ‚Prosím, ne! Neubližuj mi!' řekla, když k ní obr natáhl kytici."

„Proč z ní myška nemá radost?" zeptala se Ruby, aniž otevřela oči.

„No, obr měl přece ruce velké jako lopaty od bagru. Těmi žádné květiny nenatrhal, ale vyvracel stromy. Žádné tulipány, růže ani pryskyřníky, ale duby, břízy a borovice. Tak si představ, jak se ta myška musela bát, když před ní obr mával obrovskou kyticí plnou stromů… Ruby?"

Sarah dcerku znovu něžně pohladila po vláskách a s úsměvem pozorovala její klidný, pravidelný dech.

Je tak drobná, pomyslela si ustaraně. Zatímco ona sama během těhotenství přibrala sedmnáct kilo a od té doby se jí je nepodařilo shodit, Ruby jako by byla každým dnem hubenější.

„Zase usnula." Podívala se na manžela, který ukládal zásoby z tašky s potravinami do skříněk malé kuchyňské linky.

Věnoval jí kritický pohled.

„Co je?"

„Myslím, že bychom jí neměli vykládat tolik nesmyslů. Ještě tomu jednou uvěří."

MY jí rozhodně žádné nesmysly nevykládáme! měla na jazyku.

Vždyť to byla ona, kdo Ruby četl pohádky a vymýšlel pro ni příběhy. V poslední době už se skoro rovnalo zázraku, když Ralph během týdne vůbec přišel domů. Čím dál častěji po dlouhých pracovních dnech přespával v nemocnici nebo ve své ordinaci.

Sarah vztek spolkla. Na rozhovor, který je čekal, ještě nebyla připravená. A možná nebude po celý víkend.

Pitomý nápad řešit to zrovna na chatě, napadlo ji. Doufala, že právě tady najde sílu si s ním promluvit, a přehlédla přitom, že možná otráví své poslední útočiště. Bylo to jediné místo, kam za ní dosud nepronikly noční můry, sny připomínající true crime dokument. Jejichž hrůza vycházela ze skutečné události. Znovu a znovu v nich prožívala onen jarní den, kdy zabila bezbranné dítě…

2. KAPITOLA

Sen, ve kterém jí byly čtyři roky, začínal pokaždé stejně. Dívala se klíčovou dírkou z dětského pokoje do chodby, aby zjistila, jestli ji tatínek uslyší a přijde ji vysvobodit.

„Pšššt, Leone. To bude dobré," volala na svého malého, jedenáctiměsíčního bratříčka, aniž věděla, jak ho uklidnit bez mléka nebo kaše. Do kuchyně se nedostala, protože dveře dětského pokoje byly bůhvíproč zamčené, což tatínek nikdy předtím neudělal. Nejspíš se bál, že ho budou rušit. Měl domluvenou soukromou fyzioterapii, slovo, které se Sarah naučila vyslovit teprve o mnoho let později. Byla důležitá pro jeho zdraví, přitom po práci ve firmě měl tak málo času. Řekl jí, že těch dvacet minut, co bude na terapii, musí být hodná. Že se má chovat jako velká sestra. Což nejspíš znamenalo, že teď musí uklidnit Leona. Jenže ten nepřestával plakat. Naopak křičel čím dál víc. Dokonce i poté, co mu dala bonbon, který po dlouhém hledání našla v misce na psacím stole. Leon ho chvíli cucal a pak ho jednoduše spolkl.

O čtyři dny později byl mrtvý.

Když se rodiče vrátili z nemocnice s prázdnou autosedačkou pro miminko a ještě prázdnějšíma očima, zeptali se Sarah, jestli Leonovi něco dala k jídlu.

„Jen bonbon," odpověděla. „Aby přestal plakat!"

Jenže to nebyl bonbon, ale knoflíková baterie. Plochá stříbrná věcička, jaká se používá třeba v dálkových ovladačích nebo osobních vahách. Uvízla Leonovi v jícnu. Bohužel tak, že mohl bez problémů dál dýchat, což se mu stalo osudným.

Jinak by si cizího tělesa nejspíš všimli dřív. Vlhké sliznice totiž spustily elektrickou reakci, při níž se uvolňovaly žíravé hydroxidové ionty. Ty se prožraly jícnem až k srdečnici, kde způsobily nekontrolovatelné krvácení. Když rodiče Leona odvezli k lékaři, protože po období nechutenství začal vytrvale zvracet, bylo už pozdě.

„Není to tvoje vina," opakovali jí v slzách. Před pohřbem, během něj i po něm. „Knoflíkové baterie nemají v dětském pokoji co dělat. Měli jsme být opatrnější!"

Ale čím častěji se rodiče obviňovali, tím méně jim Sarah věřila. V hloubi duše totiž věděla, že ta stříbrná věc nevypadala jako bonbony, které obvykle cucala. Přemýšlela, jestli ji má Leonovi přesto dát, a učinila fatální rozhodnutí. Jen proto, aby přestal plakat.

I dnes, o mnoho let později, když se zpocená probouzela ze snu o mrtvém bratříčkovi, byla ta rána stejně živá. Mohla za to ona. Otrávila ho. Pokusila se sama vyřešit problém, na který jako čtyřletá nestačila. A strašlivě selhala. Její terapeutka Elke Reinersová v tom viděla příčinu její monofobie. Strachu, že zůstane sama, bez silného partnera po boku, který by v případě nouze dokázal rozhodnout správně.

Jako Ralph.

Jenže tady na chatě z něj ten známý pocit bezpečí necítila. A nebylo to jen proto, že mu to dnes chtěla říct. Takhle už to dál nešlo. Už vůbec ne poté, co mu u Ruby uklouzla ruka.

Uklouzla.

Příšerné slovo. Tak krutě zlehčující. Tak pasivní. Jako by to byla náhoda. Jako by v tom nebyl úmysl. Jenže ta facka dopadla naprosto přesně. Sarah měla pořád před očima otisk jeho ruky na Rubyině tváři, přestože to samozřejmě byl jen přelud.

A navrch ten incident na dálniční čerpací stanici. Blonďatý řidič dodávky obalené vrstvou špíny, který parkoval o stojan dál, si při tankování upřeně prohlížel jejich dceru, která vystoupila z auta, aby si protáhla nohy. Když se Sarah po za-

placení vrátila, zíral na ni pohledem, v němž se podivně mísil strach s agresivitou. V zpětném zrcátku byl ten muž stále menší a menší, zatímco její tísnivý pocit narůstal.

A teď, o půl hodiny později, sebou znovu trhla, když Ralph zapnul kuchyňské rádio a hlasatel dokončil větu, která děsivě zapadala do její znepokojivé vzpomínky:

„… je psychopat navzdory rozsáhlému pátrání frankfurtské policie od posledního útoku kyselinou na malé dítě stále na útěku. Sadistický vrah si vybírá mladé rodiče,“ pokračoval hlasatel ve svém senzačním zpravodajství. *„Rodiny, kterým nepřeje jejich štěstí!“*

Sarah se podívala na Ruby, která teď spala na lavici s pootevřenými ústy. Tak tvrdě, že by kolem ní mohli zbourat celou chatu, a stejně by se neprobudila. Jednu ručku měla schovanou pod bradou, svého milovaného plyšového dráčka si tiskla k bříšku.

„Jedná se už o čtvrtý mimořádně brutální případ, při němž…“

Zvučný hlas náhle umlkl. A venku cosi zapraskalo, jako by se pod vahou těžké mužské boty zlomila silná větev.

3. KAPITOLA

Sarah se otočila.

„Hele, chtěla jsem si poslechnout zprávy," postěžovala si Ralphovi, který rádio vypnul. Ten případ se jí dotýkal jako matky i jako advokátky specializující se na trestní právo.

„Ty morbidní kecy?"

Ralph Calau promluvil hlubokým, nezaměnitelně chraplavým hlasem, kvůli němuž se do něj kdysi zamilovala. Před deseti lety, když jako psychiatr začínal přijímat první pacienty ve sdílené ordinaci. Dnes už jeho tmavé vlasy dávno nebyly tak husté, ale na přitažlivosti mu to nic neubralo. Stejně jako rozštěp rtu a patra, který zakrýval výrazným několikadenním vousem. Kvůli jizvě, táhnoucí se od horního rtu směrem k nosu ve tvaru písmene Y, si v dětství vytrpěl víc, než byl dnes ochotný přiznat. Ruby tuhle vrozenou vadu zdědila po něm, ale v mnohem mírnější podobě. Zatímco u ní připomínala sotva patrnou jizvičku, Ralph musel v mládí podstoupit několik operací. Dnes už byl rozštěp stěží poznat i u něj. Někdy si dokonce záměrně oholil knír, když chtěl působit obzvlášť kompetentně, například když vystupoval u soudu jako znalec z oboru psychiatrie a vyjadřoval se k příčetnosti pachatelů násilných trestných činů. Vada, kvůli níž ho v dětství šikanovali, se tak pro něj dnes, ve čtyřiceti jedna letech, paradoxně stávala výhodou. Dodávala jeho jinak pravidelnému obličeji rozhodný výraz, který Sařina nejlepší kamarádka označovala za „drsně přitažlivý". A Marion Reinersová rozhodně nebyla jediná, komu Ralph připadal atraktivní. Kdykoli za ním Sarah přišla do ordinace, četla v očích recepčních tutéž otázku:

„Proč si doktor vybral zrovna ji? Má přece na víc!“

„Víc“ znamenalo patrně štíhlejší, sportovnější a hezčí.

„To nejsou zprávy,“ namítl, když ho požádala, aby rádio znovu zapnul. „Je to perverzní zábava pod titulkem…“

„… Nahota a krváky,“ doplnila Sarah jeden z jeho oblíbených výroků, jimiž komentoval senzacechtivost médií. Na psychiatra, který jako soudní znalec vyšetřoval možné vrahy, násilníky a sexuální delikventy, byl překvapivě citlivý na způsob, jakým média o těchto „pacientech“ referovala v pořadech true crime. Coby trestní advokátka věděla Sarah stejně dobře jako on, že právě ti nejodpudivější pachatelé mívají nesmírně složité životní příběhy, které se nedají vtěsnat do dvacetislovné senzační zprávy. Důkazem byl právě případ, na němž se oba podíleli – ona jako obhájkyně, on jako soudní znalec. Veřejnost z něj znala jen titulek:

Otec utřásl kojence k smrti – zproštěn obžaloby!

Sařin klient skutečně přiznal, že svého dvouměsíčního syna vytáhl z postýlky a prudce s ním třásl, až chlapeček zemřel.

„Protože jsem si myslel, že nedýchá. Nehýbal se a byl studený. Zpanikařil jsem. Chtěl jsem ho oživit, zachránit. Proto jsem s ním třásl!“

Kdo u soudu nebyl, mohl to snadno považovat za lež. Ale každému, kdo jako Sarah viděl zlomeného otce, potrestaného na celý život, bylo jasné, že mluví pravdu a že jakýkoli trest by postrádal smysl. Ten muž už nikdy nebude šťastný.

Sařiny myšlenky přerušilo další zapraskání.

Podívala se ke dveřím. Obvykle zamykala až před spaním, a i to jen neochotně. Nenáviděla zamčené prostory. Teď požádala Ralpha, aby zasunul závoru.

„Co to bylo?“ zeptala se.

Obvyklé zvuky lesa? *Nebo kroky?*

„Neboj se,“ usmál se na ni manžel. Automaticky v ní probudil touhu přitulit se k němu. Vzápětí ji tenhle reflex „chu-

dinka potřebuje silné mužské rameno“ rozzlobil. Právě dnes si takovou slabost nemohla dovolit.

Pevně se přece rozhodla, že s ním bude mluvit otevřeně.

Ať to stojí, co to stojí.

„Vyděsil tě ten chlap na benzínce?“ zeptal se Ralph.

On a hádka, která nás čeká.

Za normálních okolností by ji nepřátelský výraz cizího člověka tak dlouho nepronásledoval. Jenže dnes byla přecitlivělá. Dnes mu chtěla říct, co cítí, co ji trápí. A především, že jejich manželství už takhle dál fungovat nemůže. Vadilo jí, že Ralph je neustále pryč od doby, co se vedle své soukromé praxe stal primářem psychiatrického oddělení na klinice Schlosspark. Především ji ale děsila jeho cholerič nost a prudké výkyvy nálad, které možná také souvisely s přepracováním. Změnil se po Rubyině narození. Nedostatek spánku, chybějící intimita, nekonečné dětské nemoci, to všechno na něj zřejmě bylo moc. Doma býval už jen málokdy, a i když tam byl, jako by byl přítomný jen fyzicky. Myslí byl úplně jinde. Výjimku představovaly chvíle, kdy na ni kvůli sebemenší maličkosti křičel. I to by ještě nějakou dobu vydržela. Jenže když dal Ruby facku za to, že mu u večeře vylila na oblek pomerančový džus, dospěli do bodu, odkud už nebylo návratu.

Byla rozhodnutá. Potřebovala si od něj na čas odpočinout, i kdyby to mělo znamenat, že se znovu naplno rozjede její monofobie. Pro jistotu zase začala docházet na terapii k Elke, Marionině matce, a znovu brala Cipralex na úzkost z osamění. Zvládne to.

Jen mu to ještě musí říct…

„Poslouchej mě, prosím, Ralphe!“

„Ano?“

Tázavě se na ni podíval a bylo to tu zase. Sotva postřehnutelné zacukání pravého víčka, které na něm měla vždycky tak ráda. Možná ani ne samo cuknutí, jako spíš to, co pro ni představovalo: Ralphovu nejistotu, jíž se navzdory oslnivé kariéře nikdy úplně nezbavil.

„Zlato, věř mi. Tady jsme v bezpečí," uklidňoval ji, aniž tušil, že s ním nechce mluvit o bulvárních zprávách. Podíval se na Ruby.

„Kočárkový vrah je od nás na míle daleko."

Bezděčně se usmála. „Neprovokuj mě."

„Jak to myslíš?" Předstíral, že nechápe. Věděl stejně dobře jako ona, že z právního hlediska to žádný „vrah" není. Zatím žádné z těch dětí nezemřelo.

„Z hlediska trestního práva jde o těžké, případně obzvlášť závažné ublížení na zdraví," vysvětlila mu a dobře si přitom uvědomovala, že schválně oddaluje nepříjemný rozhovor a na okamžik se uchyluje na bezpečnou půdu svého oboru. „Ovšem kdyby ten případ dostala státní zástupkyně Ippenová, určitě by ho kvalifikovala jako pokus o vraždu. Existovala přece vysoká pravděpodobnost, že kyselina, kterou spící miminka polil, povede k jejich smrti. Samozřejmě je otázka, jestli vůbec lze spáchat zákeřnou vraždu na kojenci, když je už z definice bezbranný. Ať tak či onak, hledaný není žádný ‚kočárkový vrah', jak mu říká tisk. Nanejvýš ‚kočárkový útočník'. Jenže to už je pro bulvár málo dramatické."

Pozoroval ji se směsicí zvědavosti a chuti se přít. „Vsadím se, že bys ho přijala jako mandanta."

„Samozřejmě," odpověděla Sarah bez zaváhání.

„I kdyby bylo naprosto jasné, že je vinen?"

Povzdechla si. „Copak jsme tohle téma už neprobrali dostatečně?"

„Já vím," odvětil tónem, který vyzněl jako *„Bla, bla, bla"*. „Jde přece o ochranu právního státu. Každý je nevinný, dokud není pravomocně odsouzen."

Ukázal na jejich spící dceru.

Zdálo se jí to, nebo ji provokoval schválně?

„Jen si představ, že by ten chlap udělal něco Ruby. Znetvořil ji. Nebo ji dokonce zabil. A já bych jako soudní znalec jednoznačně dospěl k závěru, že byl příčetný. Mluvila bys pak pořád o presumpci neviny, Sarah?"

Její telefon vydal zvuk připomínající otevření výtahových dveří. Ohlašovala se tak upozornění na novinky ke klíčovým slovům, jež měla nastavená v Google Alerts. Nedávno si tak nastavila i „kočárkového vraha".

Ralph ji vzal za ruku, ale ona ji stáhla, protože zvenku zaslechla jakési šramocení. Větev pohybující se ve větru? Nebo pomalé lidské kroky?

Zjevně to slyšel i Ralph.

„Mám se jít podívat?" zeptal se a vstal, aniž počkal na odpověď. Nejradši by současně vykřikla „Ano!" i „Ne!". Sama nevěděla, čeho se bojí víc, jestli toho, že zůstane s Ruby sama, nebo že bude muset dál při každém zapraskání očekávat to nejhorší.

„Buď opatrný!" zavolala za ním a zachvěla se, když dovnitř pronikl proud chladného nočního vzduchu.

4. KAPITOLA

Jakmile Ralpha pohltila tma, na ramena jí ztěžka dosedl strach. Chtěla vstát a podívat se za manželem z okna, ale připadalo jí, jako by měla údy z olova. A tíha, která ji svírala, narůstala s každou vteřinou, kdy se Ralph nevracel.

„Ralphe?“

Když se nedočkala odpovědi ani na třetí zavolání, s námahou se zvedla ze židle a šla ke dveřím. Rozhodla se znovu zasunout závoru, přestože zavřené dveře nesnášela a příčilo se jí nechat manžela venku. Jenže nesměla Ruby vystavit žádnému nebezpečí.

„Ralphe? Je všechno v pořádku?“ zavolala ještě jednou skrze zavřené dveře.

Mobil jí znovu cinkl.

Přemýšlela, jestli může opustit své místo u dveří a dojít si pro telefon (alespoň by pak mohla zavolat na 112), když vtom ho uslyšela křičet.

Z jisté dálky, ale byl to nepochybně Ralph.

Rozrušený a hlasitý a…

Panikařící?

Nikdy ho nezažila takhle bez sebe. Hlas měl plný hrůzy a strachu, snad ještě většího než ten, který pocítila ona v okamžiku, kdy zvenčí vší silou narazil do dveří.

„OTEVŘI!“ křičel její manžel a z jeho hlasu bylo jasně znát, že má bolesti.

Bože můj.

Sarah zpocenýma rukama odsunula závoru a Ralph se doslova vřítil do chaty. Klopýtl a div neupadl. Když se před ní

napřímil s očima rozšířenýma děsem, Sarah si všimla jeho pravé paže. Krvácela a bezvládně mu visela z ramene jako gumová hadice, z níž někdo vypustil vzduch.

„Zavři dveře! Zavři ty zatracený dveře!!!“ zařval a vytrhl ji ze strnulosti. Poslechla.

Venku slyšela někoho křičet.

Muže. Jako smyslů zbaveného. Neměla tušení, kdo je ohrožuje. A proč?

„Co se stalo?“ zeptala se. „Kdo ti to udělal?“

Ralph těžce oddechoval. Zjevně nebyl schopný srozumitelně odpovědět.

„MLUV SE MNOU!!!“

V tu chvíli se dveře otřásly.

„Vylezte!“ zařval jakýsi muž. Takhle nějak si představovala hlas člověka nakaženého vzteklinou.

Do dveří zabušily pěsti. Hrozilo, že se roztříští.

„Musíme pryč!“ Ralph znovu našel hlas a horečně se rozhlížel, jako by v chatě existoval zadní východ, jehož si dosud nevšimli.

„Zavolám policii!“ rozhodla se Sarah a zamířila ke kuchyňskému stolu. Spěšně odemkla displej, na němž se automaticky otevřel článek, na který ji před minutou upozornila push notifikace.

Přečetla si titulek. A roztřásla se hrůzou.

„Už vím, kdo je venku!“ zašeptala a vyděšeně vzhlédla od mobilu. K Ruby, která spala na lavici u kuchyňského stolu tak tvrdě, že ji neprobudilo ani bušení do dveří.

„SVĚDEK SPATŘIL KOČÁRKOVÉHO VRAHA. POLICIE MÁ IDENTIKIT,“ hlásal titulek na jejím mobilu.

„To není možné! To přece nemůže být…,“ zachraptěla, přestože muže na obrázku poznala naprosto jasně. Stejně jako ho musel poznat ten blonďák od benzinky, který je pak sledoval a Ralpha napadl.

Tep se jí zrychloval, jako by to byl sprinter na sto metrů, který na posledních metrech před cílovou čárou ještě přidává.

Nemožné…

„Tak co?“ zasípal Ralph a vytrhl jí mobil z ruky.

Sarah otevřela ústa k němému výkřiku.

Její manžel se podíval na Ruby a pak Sarah položil tu nejkrutější otázku, jakou kdy slyšela: „Byla bys ochotná mě obhajovat?“

Ralph jednou rukou s námahou otevřel cestovní tašku, kterou si sbalil na víkendový výlet.

A vytáhl z ní láhev s kyselinou.

5. KAPITOLA

SIMEON
PŘED LETY

„Pojď, chlapče!“

Sedmiletý chlapec byl rád, že nemusí vláčet ten starý kufr z koženky, který nesl táta. Měl však velký strach se za otcem vydat.

Ale co jiného můžu dělat?

Za svůj krátký život už chlapec několikrát na vlastní kůži krutě poznal, co se stane, když se tátovi někdo vzepře. Naposledy tehdy, když chtěla máma tajně odjet do nemocnice, aby tam porodila.

Amalii, jeho sestřičku.

Máma si zřejmě myslela, že táta neuslyší, když otevře dveře starého pick-upu, který vždycky parkoval přímo před statkem, kde bydleli.

„Pěkně daleko od těch sráčů,“ jak jeho otec říkal všem lidem, které nemohl vystát, a těch byla na téhle planetě rozhodně většina.

Starý statek stál stranou od všeho dění už v dobách své největší slávy. Dnes však nebyly obydlené ani bezprostředně sousedící pozemky, protože z téhle bezútěšné končiny se odstěhoval každý, kdo nechtěl strávit zbytek života na státní podpoře.

„Jenom my jsme byli tak pitomí, že jsme se sem přistěhovali,“ řekla jednou máma sama pro sebe, s rukou na břiše, když se dívala oknem nad dřezem na opuštěná pole. Zřejmě si myslela, že je v kuchyni sama a nikdo ji neslyší, stejně jako si myslela, že ji táta neuvidí, když „krade“ pick-up.

Krádež!

Přesně tak to totiž nazval, když mámu vytáhl za vlasy z auta a odvlekl ji zpátky do domu.

„Do nemocnice? Ne, ne, ne. To děcko porodíš tady u nás. Doma. K porodu přece nepotřebuješ žádný šarlatány," řval na mámu. „Tele jako tele. U tebe to není jiný než ve chlévě!"

„Loni jsme odrodili tři," odvážila se mu máma odporovat. „A dvě umřela, protože jsi nechtěl zavolat veterináře!"

Táta ji hranou ruky udeřil tak rychle, že to chlapec ani nezahlédl. Výsledek se však přehlédnout nedal. Ještě několik dní po tom mohla máma dýchat jen s bolestí, jak silně měla pohmožděný hrtan.

„Kam jdeme?" odvážil se teď zeptat otce.

„Přišel den, kdy musíš převzít zodpovědnost, chlapče. Víš, co to znamená?"

Zavrtěl hlavou.

„Že člověk dělá těžká rozhodnutí. Brzy ti bude osm. Nemůžeš se tomu pořád vyhýbat!"

Simeon přikývl a málem uklouzl.

Máma vždycky říkala, že by se cesta ke stájím měla vydláždit, ale na to nebyly peníze.

Teď, když zahnuli doprava, se alespoň nemusel podruhé ptát, kam mají namířeno. Stála přímo před nimi. Stará stodola s děravou střechou, která před dvěma lety na silvestra málem vyhořela.

Táta otevřel nezamčená vrata, visící nakřivo v pantech. Když vešli dovnitř, ovanul je zatuchlý puch plesnivého sena a krysího trusu.

Chlapec se roztřásl. Proboha, jaké rozhodnutí tu měl udělat?

„Tak jsme tady!" Otec si odplivl na zem.

Simeon se s ním jednou musel dívat na starý western, v němž pistolník pořád žvýkal tabák a před každou rvačkou ho vyplivl. Tátovi se zřejmě líbilo ho napodobovat. Sice bez žvýkacího tabáku, zato se stejně zachmuřeným výrazem.

„Víš vůbec, proč jsi pokřtěný, synku?"

Hoch zavrtěl hlavou a instinktivně zvedl ramena, protože čekal tátův obvyklý „budíček“, ránu pěstí do zátylku, kterou od něj dostával pokaždé, když si při psaní domácích úkolů nevěděl s něčím rady.

„Protože když ses narodil, nebyl jsi prostý hříchu. Ulpívaly na tobě prohřešky tvých rodičů. Křest tyhle dědičné hříchy smyje a ty můžeš pokračovat životem v nevinnosti.“ Křivě se usmál. „Naštěstí jsi po mně a moc křestní vody jsi nepotřeboval.“

Táta si znovu pohrdavě odplivl. „Tvoje matka je ale hříchu plná, rozumíš?“

Něco v otcově pohledu mu napovědělo, že bude lepší přikývnout. Málem se rozplakal, protože jeho strach sílil. A strach ze slz ho děsil ještě víc, protože věděl, že kdyby se teď rozbrečel, táta by si zase sundal pásek a s každou ranou by mu nadával do buzerantů, teploušů nebo homoušů.

Naštěstí se mu však otec nedíval do obličeje, protože se teď zabýval kufrem a rozepínal přezku.

„Takže se dostáváme k tomu rozhodnutí, které musíš udělat,“ prohlásil a odklopil víko.

Chlapci se rozšířily oči.

Teprve včera večer přestala máma v ložnici křičet. Dnes ji viděl poprvé.

Amalia.

Bez přikrývky, odřená do krve drsným transportem, ale nekřičela. Ani neotevřela oči v obličejíku, který byl až nepřirozeně nafouklý, jako balon, a vypadal ještě větší kvůli jedné příliš krátké ruce, jíž sestřička pohybovala ve vzduchu, jako by mu chtěla zamávat. Nebo ho upozornit, že druhou paži nemá?

„Co je s ní?“ zeptal se zděšeně otce.

„No jo, takhle to holt vypadá, když byly hříchy matky příliš těžké!“

Chlapec s otevřenou pusou přistoupil o krok blíž ke kufru. „Jak můžeme Amalii pomoct?“

Táta mu uštědřil „budíček“, který mu definitivně vehnal slzy do očí.

„Vždyť jsem ti to právě vysvětlil!“

Otec ukázal na plastový sud, v němž se dřív skladovala nafta a teď mu chyběl poklop. Stál pod největší dírou ve střeše stodoly.

„Já se teď na deset minut vrátím do domu a podívám se, jak je na tom matka. Až se vrátím, bude hotovo.“

„Co?“ zavolal za tátou.

Co bude hotovo?

„Hrál sis se sestřičkou na křest. Abys z ní smyl dědičné hříchy. Jenže bohužel o pár minut déle, než bylo potřeba, rozumíš mi?“

Otec si naposledy odplivl, než za sebou zavřel vrata stodoly a nechal syna samotného s teď už kňourajícím miminkem, které bylo celé poškrábané a vypadalo prochladle. Chlapec mu za žádnou cenu nechtěl ublížit, i když mělo tak nepřirozeně velký obličej a jenom jednu ruku.

Přistoupil k sudu a uviděl, že je plný dešťové vody.

Ale co jiného můžu dělat? pomyslel si sedmiletý chlapec a zoufale se rozplakal.

Koneckonců za svůj krátký život už několikrát na vlastní kůži krutě poznal, co se stane, když se člověk tátovi vzepře.

6. KAPITOLA

SOUČASNOST

Věděla, že až otevře dveře, ucítí pach smrti. Hnilobný a mrtvolný. Prašnou plíseň a nasládlou žluklost. Peklo pro zdravého člověka. Ráj pro mouchy a červy, kteří se s mlaskáním prožírali rozkládajícím se masem.

Sakra, jak jen mohla být tak neopatrná?

Na druhou stranu…

Kdo mohl tušit, že se v půlce října takhle oteplí? Z dvanácti na devětadvacet stupňů – ve stínu!

Naštěstí dveře i okna dobře těsnily. Pachu mrtvoly si nejspíš nikdo nevšiml.

Snad.

„Hej, ty!"

Úlek jí projel celým tělem. Krátce a bolestivě, ale jeho účinek přetrvával.

Klečela před výlohou svého obchodu a odemykala zámek na venkovních roletách, takže neslyšela, že se k ní zezadu někdo přiblížil.

„Tak brzy a už v práci, paní Wolffová?"

Před podzimní slunce se nasunul tmavý mrak, když vzhlédla ke své nejlepší kamarádce, kterou z nějakého důvodu bavilo oslovovat ji rodným příjmením, k němuž se Sarah vrátila po bleskovém rozvodu s Ralphem před jedenácti lety. Sarah cítila, jak se jí bolestivě stáhla jizva po kyselině na dlani, jako tak často, když se blížila změna počasí. Nebo když měla strach.

„Promiň, nechtěla jsem tě vyděsit," řekla Marion a natáhla